

A GYEREKEK MINDIG ŐSZINTÉK

„Teca téged ide teremtettek”

Mintha egész élete a szeretet átadásáról szólna, láthatatlan érzelmi magokat, szeretetszírákat ültet az óvodáskorú kisgyerekek fejébe. Persze ez még nem elég, szűkebb családjában, barátai, kollégái körében folyamatosan megpróbál mindenkire odafigyelni. Ha segítsérről, támogatásról, mások életének jobbátételéről van szó, nem ismer lehetlent, és mindezt önzetlenül teszi.

Ha valaki megismerésre, díjra érdemesnek találja, akkor visszakérdez, hogy „hogyhogy rám esett a választás, a kollégáim, a többi óvónő legalább annyira érdekes, mint én. Sőt, volna itt egy tanár, akiről sokkal többet lehetne írni.”

Teca néni – vagy Peca néni, ahogyan az óvodásai hívják – tizenöt éve a budakalászi Telepi Óvoda dolgozója, öt éve kiváló pedagógus díjat kapott, és emellett még a Telepi Óvodásokért Alapítvány elnöke is. Folyamatos a megújulási vágya, alkotási kedve szinte páratlan, és emellett még maximalista is.

– Aki Budakalász virágzó fái mellett gyalogolhat hazáig, az már elégedett az étellel?

– Több mint 16 éve az egyik barátunk Budakalászról üzent nekünk, hogy volna itt egy eladó mézeskalács házikó, ha érdekel nézzük meg. A férjem Pesterzsébeten nőtt fel, én a XIII. kerületben voltam gyerek. „Tanácsi” lakásban kezdtük a közös életünket, de a gyerekek születése előtt úgy éreztük, hogy megpróbálunk kertesházba költözni. Nagyon szeretünk itt, Budakalászon élni, nagyokat kirándulunk, családias a hangulat. Az utcán közlekedők beszélgetnek, megkérdezik ki hogy van, és tavasszal minden utcában más-más fa bont virágot.

– Olyan, mintha egy lakberendező rendezte volna be ezt a házat, amiben négyen éltek. Kinek az ízlését, elképzeléseit tükrözi?

– A férjem szakmáját tekintve kereskedő, vagyis sokkal racionálisabb, szigorúbb a gondolkodása, de az elképzeléseinket együtt valósítjuk meg. A Telepi Óvodában, ahol tizenöt éve dolgozom, a kollégáim a férjemet tiszteletbeli óvónőnek választották, és még plakettet is gyártottak neki. Úgy gondolták, már annyi mindent segített az óvodának, hogy megérdemli.

– Ma hosszabb utat kell megtennie annak, aki óvónő akar lenni, mint annak, aki régen a budakalászi Lenfonóban akart dolgozni?

– Erre nem igazán tudok válaszolni, esetleg az én utamról beszélhetek. Az édesanyám szakácsnő volt egy gyermekintézetben, ahol kisgyerekként néhány évig nyaranta én is segítettem az ott lévő gyerekeknek és gondozónőknek. Valahogy mindig a gyerekek lelkét ápolgattam, az ő örömeik és jókedvük rám is jó hatással volt. Még 16 évesen is nagyon sok mesét olvastam. A Kilián György Gimnáziumba jártam (ma Németh László Gimnázium), azon belül is pedagógiai fakultációra. Sokat jártunk bíróságra, ahol gyerekügyek pereit hallgattuk végig, de ellátogattunk intézetekbe, óvodákba, iskolákba is. Eredetileg tanító

Az óvodának nagyon nagy szerepe van a gyerekek életében. Egy jól megválasztott csoport, a közösségben való létezés, a jó alapok, az általános tájékozódási ismeretek elsajátítása elengedhetetlen.

néni akartam lenni. Ugyan felvételiztem egy tanítóképző főiskolára, de azután helyet- te elkezdtem egy általános iskolában dolgozni. Később a fiunk, Ádám a Telepi Óvodába járt, ahová éppen délutános kisegítő óvónőt kerestek. Jelentkeztem, felvettek, és munka mellett elvégeztem az Óvónőképző Főiskolát. Az idősebb kollégák tudása, és a gyerekekkel eltöltött évek gyakorlata, sokkal többet adott nekem, mint egy főiskola, de olyan sokszor mondogatták az óvónéni, hogy „Teca téged ide teremtettek”, hogy meg sem fordult a fejemben, hogy mégis a tanítói pályát kellett volna választanom.

Ha már szóba került a helyi Lenfonógyár, akkor elmesélem, hogy másfél éves voltam, amikor a szüleim elváltak, és engem a nagymamám nevelt fel. Az édesapámat szinte nem is ismertem, ám amikor már Budakalászon éltünk, egy régi helyi lapban rátaláltunk egy cikkre. A Lenfonógyárról írtak, és volt benne egy fotó is, rajta az édesapámmal, aki a gyárban villanyszerelőként dolgozott. Vagyis mondhatnám, hogy nincsenek véletlenek. Mellesleg én is szívesen írok a budakalászi helyi lapba.

– Hogyan lehet valakiből jó óvónő? Mi a szakma titka?

– A mércé mindenképpen a szeretet. Minden szakmához kell az alázat, de úgy érzem, a gyerekek szeretnek velem lenni, és ez nekem fontos. Sokat viccelődöm velük, türelmes vagyok. Igazán nem is tudok mérges lenni, akármit csinálnak, gyorsan elszáll a haragom. Fontos a következetesség is. Az óvodának nagyon nagy szerepe van a gyerekek életében. Egy jól megválasztott csoport, a közösségben való létezés, a jó alapok, az általános tájékozódási ismeretek elsajátítása elengedhetetlen. A nagycsoport már kicsit az iskolára hangolásról is szól. Vannak igen jó képességű gyerekek, akik szinte maguktól megtanulnak írni-olvasni.

Azok a gyerekek, akiknek nagyobb testvéreik vannak, egészen más tudással jönnek óvodába, mint az egykék. Vannak, akik a többiekhez képest sokkal jobban rajzolnak, énekelnek. Megfigyelhető, hogy például az igen jó zenei érzékkel rendelkező gyerekeknek a szülei is kiválóan énekelnek, hangszerezen játszanak.

Amikor énekkarba jártam, alt és mezosoprán szólókat énekeltem, a főiskolán ehhez képest mindig szopránban kellett énekelni. Az először óvodába lépők nem is igen értik, hogy miért énekelünk ilyen magas hangon.

Most kics csoportosaim vannak. Otthon, a családi házukban tartunk egy zöld víziagámát és korábban volt egy görényünk is, emellett vannak achát csigáink, amiket a gyerekek fürdetnek, salátalevéllal etetnek. Nézik, hogy hogyan kelnek ki a kis csigák, és még énekelnek is nekik, ha éppen ellátogatnak hozzánk. Persze él a fürdőszobánkban két albínó karmos béka, a nappaliban halak. Van egy jakópapagájunk, ami a kezemen táncol, ha óvodás dalokat énekelek neki. A családtagok hangján köszön és utánozza a telefon hangját is. A jakó

tulajdonsága, hogy általában csak egy embert fogad el társnak, neki rám esetett a választása. Van még egy 4 éves boxer kutyánk is, akít Brutusnak hívnak.

Szerencsém van, mert a kollégáim kiválóak, mind emberileg, mind szakmailag. Nagyon sokat tanulunk egymástól.

Kötelező továbbképzéseink vannak, délutánonként mindig más-más témában tartunk pedagógiai foglalkozásokat, vannak bemutató óráink, gyakran jönnek hozzánk szakmai előadók. Ezen kívül szívesen olvasom Vekerdy Tamás, Ransburg Jenő vagy Csernus Imre könyveit, sőt Kokas Klára tanítványának Reikort Ildikónak is segíthetem egyszer az óvodai kompetencia ének-zenei programjának megírásában.

– Honnan jött a masszázstanfolyam? Állítólag azt is elvégezted.

– A gyerekeket szeretet- és ringató masszázssal nyugtatom meg és altatom el. Nagyon szeretik, mint ahogyan a kamaszok, a barátok és a családtagjaink is. Kirakattervezést is tanultam. Ha megkérnek, hogy rendezek be egy kirakatot, akkor szívesen elvállalom, például legutóbb Budapesten egy körúti kirakatot dekorálhattam. Szerintem minden pedagógusnak kellene adni egy-egy olyan évet, amiben mást csinál, mint a szakmája. Hogy kikapcsolódhasson, máshonnan töltődjön, mert elég nagy a ránk nehezedező felelősség. Sokan azt gondolják, hogy az udvaron való levegőzés amolyan semmittevős munka. Pedig akkor figyelünk és vigyázunk rájuk a legjobban, szabadságot, önállóságot és biztonságot nevelünk beléjük. Hagyjuk elintézni hatalmi harcaikat, barátságok szövődését. A mi felelősségünk még nagyobb, hiszen mindenkinek meg kell tanulnia a szabadsággal élni.

– Miben különbözik a Telepi Óvoda a többi óvodától?

– 2006-ban volt 30 éves az óvodánk, ahová 8 csoportba 208 gyerek jár. Maga az épület emeletes, hatalmas játszóudvar tartozik hozzá. A gyerekek jól érzik nálunk magukat, kiegyensúlyozott, biztonságos környezetben nevelkedhetnek.

Osho, hindu gondolkodó, egyik könyvében arról ír, hogy amíg egy embernek vannak lelki gondjai, addig nem tud ép lelkiületű gyerekeket nevelni.

Azt szoktam mondani, hogy nincsenek rossz gyerekek. A mi feladatunk, hogy úgy irányítsuk őket, hogy a lelkét ápolgatva a gyerekben felmerülő kérdéseket, bizonytalanságokat helyre tegyük.

A szülők egyre liberálisabban nevelik gyermekeiket, alig van követelmény, sokkal engedékenyebbek, mint régen. A

A budakalászi Telepi Óvoda dolgozója, öt éve elsőként kapta meg a kiváló pedagógus díjat. Minden évben, a pedagógus napon, új mesedarabot dolgoz fel és ad elő az óvoda dolgozóival. Járt lakberendezési és masszázstanfolyamra, maximalista, konfliktuskerülő, ám legnagyobb értéke az elfogadó szeretet átadása.

konfliktusok elkerülése érdekében inkább megengednek, minthogy szabályokat alkotnának. Sokan azt mondják, nem szabad a kislányok kezébe Barbie-t adni. Én azt gondolom, hogy nemcsak Barbie-t kell adni, hanem többféle babát és játékot is, hogy ők választhassák ki, mi nekik a legjobb. A mai tévécentrikus világban ugyanakkor fontos a mérték is. A szülők gyakran kérdezik tőlünk, miként kell egy gyermeket helyesen nevelni. Mindenki úgy neveli, ahogyan él, ahogyan az ő lelkének leginkább megfelel. A gyerek a szülői példát látja, azt tartja jónak, követendőnek. Persze vannak életszokások, pl. a kamaszkor, ami igencsak próbára teszi a szülőket.

A mi fiunk 19 éves lesz, a lányunk 17. Megpróbálok példát mutatni, egészségesen táplálkozni, sok zöldséget enni, barnacukrot használok ízesítésre, időnként kerékpárral járok a munkahelyemre. Kisebbségi sikereim vannak e téren.

– Létezik a Telepi Óvodásokért Alapítvány, mennyire támogatják a szülők?

– Nagyon sok mindent vásároltunk és kaptunk az Alapítvány jóvoltából, ami a szülőknek, vállalkozóknak, cégeknek köszönhető.

A Telepi Óvoda óvónőiből, dajkáiból, munkatársaiból és néhány óvodásból színtársulatot alapítottunk. A társulat minden évben előad egy darabot, először a Hófehérekét, majd a Csipkerózsikát, a Pinokkiót, A dzsungel könyvét, Őzt, a csodák csodáját. A bemutatókra jegyeket vásárolhatnak a szülők, azzal is támogatva az Alapítványunkat. Néhány évvel ezelőtt a Hófehérekét a Szent Miklós Általános Iskola, Diákotthon és Gyermekotthon sajátos nevelési igényű gyerekei is megnézték, majd ők is előadtak egy country táncot a mi gyerekeinknek.

Az Alapítvány keretein belül minden évben a darabok bemutatásának szervezési és kézbentartási munkálatait is én végzem.

Először jön a mese átírása, a szerepek kiosztása, a jelmezek, díszletek megalkotása, koreográfia, technikai eszközök összerendezése, majd a kéthónapon keresztüli napi próbák.

Eddig évente csak egy előadást adtunk, de idén olyan sok jegy kelt el, hogy két előadás is lett. Az utóbbi három évben már élőzene kíséri a darabot, és majdnem az összes dolgozó részt vesz benne. A lányunk Enid és barátnője tanítja be a táncot a meséhez. Amellett, hogy időigényes munka, nagyon sokat nevetünk, és méginkább megtanulunk közösségben gondolkodni.

Jó, hogy minden a gyerekekért történik, és az ovisok még hónapokig a darabot játsszák és éneklnek, mert teljesen benne élnek.

– Milyen idősök ma az első óvodásaid?

– Éppen a fiammal egyidősök, 19 évesek lesznek. Minden év végén, amikor elballagnak a nagycsoportosok, sírunk és

bánkódunk, aztán év elején levelet írunk nekik, hogy látogassanak vissza a rendezvényeinkre, nézzenek be, ha erre járnak.

– Az óvónők lelke öregszik?

– Az évek múlásával az ember mindenképpen bölcsőbb és tudatosabb lesz.

Egy óvónő nem tud és nem öregedhet meg, mert mindig jönnek új óvodások, akikkel bújocskázni, fogócskázni, homokozni, énekelni és játszani kell. Az oviban a gyerekek nagyon hálásak, ha az óvónénijük ápolt, érdekes, az ékszeri színészek, levehetőek, megnézhetőek. Mindig őszinték. Ha szépnek találják, akkor megjegyzik, hogy „Teca szép vagy! vagy Márti szép vagy!”, de ha fáradt vagy azt is látják.

– A díjak után, évek múlva az következik majd, hogy egyszer óvodavezető leszel?

– Nem, nem, semmiképpen! Nem vagyok alkalmas rá. Konfliktuskerülő vagyok, nehezen mondom meg a véleményemet, mert nem szeretek megbántani senkit. Megmondom őszintén, a gyerekeimet is arra tanítom, ez az egyik útmutatóm az életre, hogy mindenkit szeretni kell, mert mindenkiben van értékes tulajdonság, szeretni való dolog. Haragudni, kritizálni egy másik embert senkinek nincs joga. Vagy pozitív „kritikával” viheted előre a fejlődést, de becsülni, negatívan kritizálni nincs jogunk, hiszen mindenki EMBER. Olyan, amilyen Ő, ez nem pozitív vagy negatív, ez mindenkinek a lényege. Ezzel a fajta szeretettel vissza lehet élni, ezért sem lennék alkalmas a főnökségre. Én állandóan dícsérek a gyerekek között. Mindig dícsérettel motiválok, nem tudom, hogy ez hogy válna be a felnőttek világában.

Munkám elismeréseként 2006-ban a Pedagógus napon először én kaptam meg a Budakalászi kiváló pedagógus díjat, majd 2007-ben a Budakalászi Óvodásokért Alapítvány díját. Azt gondolom, kollégáim közül bárki érdemes lenne ezekre a díjakra, minden esetre megtisztelőnek érzem, hogy gondoltak rám, és örömmel tölt el, ha a szülők elégedettek, a gyerekek pedig szeretnek velem lenni. Ennél talán nincs is nagyobb jutalom!

Tábori Zsuzsa